

Kızıl Serzenişler

– KARDELEN · 18 Ekim 2011

Akşamın kızılı çökünce güne
Asuman (y)akar dokunur tenime
Şimdi öyle bir an ki bu
Vakit kızıla gebe
Ben sana...
Kızıla çalarken akşam
Asuman maviye sus/kun
Ben kızıla...

Senden önce
Çalkantısız bir deniz gibiydi yüreğim
Dupduru...
Şimdi dalgalar boyumu aşıyor
Durgunluğuma inat
Yüreğim
Çılgık çılgığa...

Ahh benim çilekeş ömrüm
Daha kaç kızıla boyanacaksın
Daha kaç mavi solacak teninde
Gün ağarmalarına değil miydi hep özlemlerin
Güneş'e
Maviye değil miydi hep yörünge
Vurdular güvercin kanadından
Tıkıldın bir demir kafese...

Şimdi nefesim soluk soluğa
dilim lal
iliklerime kadar kurumuş tenimde sevda yanığı
Başımsa amansız dönmelerde...
Kabullenemediğim;
Yüreğine herkesi sığdırırken
Bir beni sığdıramadın ya
Ona yanarım...

Artık kop!
Kop ki
Dursun zaman
Bu beden şimdi
O kadar ağır ki bana
Yüreğim taşıyor sevgili
Taşıyamıyor artık bu yükü
Celladım sen!
Olunca... Kardelen
Serap Sönmez
27-07-2010